

"A Study on Growth Rate and Egg Production Performance
of Native Chickens and their Crosses"

Apichai Ratanawaraha^{1/} gomjit Boonsutjai^{1/} suthut Siri Sakon^{1/}

Abstract

The study of growth rate and feed efficiency of native chickens in northern Thailand, Crosses of Meat Lines i-c Native x White Plymouth Rock, Native x White Cornish, and Crosses of Egg Lines i-c Native x Fayumi had used nine hundred new-born chickens fed for ten weeks. The result obtained from the experiment showed that the native chickens had the average weight of 530.40 ± 82.08 gm. while the Crosses of Meat Lines had the average weights of 890.33 ± 172.45 gm. and 846.00 ± 125.25 gm. respectively. The crosses of Egg Lines had the average weight of 582.45 ± 127.56 gm. which is close to the average weight of native chickens.

For the study of egg production performance, the experiment was carried out by using one hundred and twenty chickens of Native, White Cornish white Plymouth Rock and Crosses of Native-Fayumi the result observed from the first two hundred and forty days of egg production performance showed that the average egg productions of the Native White Cornish and white Plymouth Rock were 61.23 , 90.32, and 110.65 eggs respectively while the Crosses of Native-Fayumi produced 75.58 eggs in average which was higher than the average egg production of the Native chickens.

^{1/} Research Section, Office of Agricultural Research and Extension

การศึกษาสมรรถภาพการเจริญเติบโตและการให้ไข่ของไก่พื้นเมืองและลูกผสม

A Study on Growth Rate and Egg Production Performance of

Native Chickens and Their Crosses

อภิรักษ์ ชตนวราหะ^{1/} สมจิตต์ บุญสุขใจ^{1/} สุทัศน์ ศิริ^{1/}สกล ไช่คำ^{1/}

1/ ฝ่ายวิจัย สำนักวิจัยและส่งเสริมวิชาการการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้

บทคัดย่อ

ทำการศึกษาความสามารถในการเจริญเติบโต และประสิทธิภาพการใช้อาหาร ของไก่พื้นเมืองในภาคเหนือ ลูกผสมสายพันธุ์ไข่เนื้อ เช่น พื้นเมือง $\times$ ไวท์พลัมหรือคพื้นเมือง $\times$ คอนชิวา และลูกผสมสายพันธุ์ไข่ไข่ เช่น พื้นเมือง $\times$ อาริปป จำนวนทั้งสิ้น ๔๐๐ ตัว ในสภาพการเลี้ยงขังเดี่ยว ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ ๑๐ สัปดาห์ ผลปรากฏว่า เมื่ออายุ ๑๐ สัปดาห์ ไก่พื้นเมืองจะมีน้ำหนักเฉลี่ย ๕๓๐.๔๐ ± ๘๒.๐๘ กรัม ในขณะที่ลูกผสมสายพันธุ์ไข่เนื้อมีน้ำหนัก ๘๔๐.๓๓ ± ๑๗๒.๔๕ กรัม และ ๘๔๖.๐๐ ± ๑๒๕.๒๕ กรัมตามลำดับ แต่ลูกผสมสายพันธุ์ไข่ไข่ จะมีน้ำหนักใกล้เคียงกับพื้นเมืองแท้ เฉลี่ย ๕๔๒.๔๕ ± ๑๒๗.๕๖ กรัม

สำหรับความสามารถในการให้ไข่ ทำการศึกษาจากไก่พื้นเมืองแท้ ไก่พันธุ์คอนชิวา ไวท์พลัมหรือค และลูกผสมพื้นเมือง $\times$ อาริปป จำนวนทั้งหมด ๑๒๐ ตัว พบว่าในช่วง ๒๔๐ วันแรกของกรให้ไข่ไก่พื้นเมืองแท้จะสามารถไข่ได้เฉลี่ย ๖๑.๒๓ ฟอง ไก่พันธุ์คอนชิวาและไวท์พลัมหรือค ไข่ได้เฉลี่ย ๙๐.๓๒ และ ๑๑๐.๖๕ ฟอง ตามลำดับ ส่วนไก่ลูกผสมพื้นเมืองกับอาริปปสามารถไข่ได้ ๗๕.๔๘ ฟอง ซึ่งสูงกว่าไก่พื้นเมืองแท้

การเลี้ยงไก่พื้นเมืองเป็นการเลี้ยงสัตว์แบบพื้นบ้าน คือเป็นส่วนเสริมหรือส่วนประกอบของการเพาะปลูก เป็นการเลี้ยงเพื่อไว้กินเพิ่มเติมจากปลาที่หาได้จากคูคลองและแอ่งน้ำ โดยทั่วไปเป็นพันธุ์พื้นบ้าน ที่ไม่สามารถจะรู้ ประวัติได้ว่ามีบรรพบุรุษมาจากที่ใด แต่พันธุ์เหล่านี้จะเป็น รวบรวมพันธุ์กรรมต่าง ๆ ไว้ โดยปกติแล้วพันธุ์เหล่านี้จะเป็นพันธุ์ที่มีการปรับตัวได้ดีในแหล่งที่มีการเลี้ยงอยู่ เพราะต่างก็ได้ได้รับการคัดเลือกโดยธรรมชาติมาเป็นเวลานาน ลักษณะพันธุ์กรรมที่ดีก็จะได้รับการคัดเลือกจากเกษตรกรไปในหล่งนั้น ๆ เพื่อทำการขยายพันธุ์ในรุ่นต่อไป การคัดเลือกมักเป็นแบบศตวรรษ คือเกษตรกรจะเก็บเอาตัวที่ดีไว้ เช่น ไก่ชน เป็นต้น ทำให้ไก่พื้นเมืองยังคงมีความผันแปรภายในประชากรอยู่พอสมควร นับเป็นแหล่งสะสมยีนที่เป็นประโยชน์กับการปรับปรุงพันธุ์ในปัจจุบันเป็นอย่างมาก

จรัญ, (2524) ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่าในศตวรรษหน้าประชากรของโลกอาจถึงจุดสูงสุดที่โลกจะรับได้ หมายถึงว่ามีอาหารพอเลี้ยงหากเฉลี่ยกันได้ทั่วถึง ประชากรของโลกจะเพิ่มจากปลายศตวรรษนี้ซึ่งมีสี่พันล้านคน (๔๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐, คน) เป็น ๘-๑๔ พันล้านคนในศตวรรษหน้า เมื่อถึงเวลานั้นมนุษย์ต้องใช้ทรัพยากรอาหารทุกอย่างเพื่อให้เลี้ยงมนุษย์โดยตรง แทนที่จะผ่านหมูหรือไก่เป็นเนื้อเลี้ยงมนุษย์ มนุษย์จะต้องกินอาหารที่ด้อยคุณภาพลง เพื่อให้มีอาหารพอกิน ถึงตอนนั้น ข้าวโพด มันสำปะหลัง ถั่วเหลือง ปลาบด ปลาขี้ขาว รำ ปลาป่น ฯลฯ จะต้องใช้เป็นอาหารมนุษย์ ตัวอย่างเช่นนี้มีปรากฏชัดอยู่แล้วในประเทศจีนซึ่งมีประชากรเกือบ ๘๐๐ ล้านคน สิ่งใดที่คนกินได้ต้องใช้เลี้ยงคนก่อนหมูหรือไก่จะต้องใช้อาหารที่ไม่แย่งแย่งชั้นชั้นคนวันวันควายนั่นกินหญ้าและฟางอย่างเดียวยาวแล้ว จึงเห็นได้ว่าการเลี้ยงหมูในประเทศจีนจะมุ่งในด้านใช้สิ่งเหลือทิ้งจากมนุษย์ เขาไม่สนใจว่าหมูจะโตเร็ว ตราบใดที่หมูจะกินอะไรก็ตามที่คนแบ่งให้ได้แล้วสามารถเติบโต อ้วนมูลเป็นปุ๋ยมากนับว่าตรงตามประสงค์แล้ว หมูจะใช้เวลานานแค่ไหนในการเติบโตนั้นเป็นเรื่องรอง การเพ่งเล็งในอัตราการเติบโตและประสิทธิภาพการใช้อาหารอาจจำเป็นต้องลดน้อยลง ให้พอดีกับราคาและคุณภาพอาหารตลอดจนราคาสุกรที่ผู้เลี้ยงได้รับ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการปรับปรุงพันธุ์หมูในอนาคตคงจะหนีไม่พ้นการเลี้ยงหมูพันธุ์ผสมชนิดต่าง ๆ โดยจะต้องเน้นการเติบโตที่มีราคาถูก ส่วนการเลี้ยงหมูพันธุ์แท้หรือการขุนโดยใช้อาหารชั้นดีนั้นหากจะดำรงอยู่ได้ก็จะต้องมีตลาดพิเศษ เช่น ตลาดต่างประเทศ เป็นต้น ซึ่งอาจมีไม่มากนักและมีการแข่งขันค่อนข้างสูง บางทีนักผสมพันธุ์หมูอาจจะต้องหันกลับมาศึกษาพันธุ์หมูพื้นเมืองอีกที เพราะอาจพบลักษณะที่เหมาะสมบางสิ่งบางอย่างในการปรับปรุงพันธุ์หมูให้พอดีกับดุลยภาพ เศรษฐกิจและสังคม ในอนาคตของไทย